

Sygn. akt V.2 Ka 412/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Sędziowie: SSO Aleksandra Odoj-Jarek

SSO Lucyna Pradelska-Staniczek (spr.)

Protokolant: Ewelina Grobelny

w obecności Wandy Ostrowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2015 r.

sprawy: **1. P. P. (1) /P./,**

syna J. i B.

ur. (...) w L.

oskarżonego o przestępstwo z art. 280 § 1 kk i art. 278 § 5 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 279 § 1 kk w zw. z art. 13 § 1 kk, art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, art. 278 § 1 kk

2. D. L. /L./,

syna Z. i K.

ur. (...) w Ż.

oskarżonego o przestępstwo z art. 280 § 1 kk i art. 278 § 5 kk, art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 280 § 1 kk, art. 279 § 1 kk w zw. z art. 13 § 1 kk, art. 291 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Żorach

z dnia 28 kwietnia 2015r. sygn. akt II K 308/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. C. B. za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym oskarżonego P. P. (1) oraz na rzecz adw. R. W. za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym oskarżonego D. L. kwoty po 420

(czterysta dwadzieścia) złotych oraz po 23% podatku VAT w kwotach po 96,60 złotych (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy), łącznie kwoty po 516,60 złotych (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy),

III. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt V.2 Ka 412/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Żorach, wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2015 r. w sprawie o sygn. akt II K 308/13 uznał P. P. (1) i D. L. za winnych tego, że:

1. w dniu 28.11.2011 r. w Ż., działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim użyciu przemocy poprzez kilkakrotne uderzenie pięścią w twarz A. S. (1) oraz uderzenie pięścią w twarz P. S., zabrali w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki N. o wartości 200,00 złotych działając na szkodę A. S. (1) i komputer stacjonarny wraz z monitorem i klawiaturą o wartości 400,00 złotych działając na szkodę P. S., przy czym P. P. (1) zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Sądu Grodzkiego w J. z dnia 9 września 2008 r., sygn. akt VI K 406/08 za umyślne przestępstwo podobne z art. 224 § 2 k.k. i art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę pozbawienia wolności w rozmiarze 1 roku, którą odbył w ramach orzeczonej tym wyrokiem kary łącznej 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności w okresie od dnia 1.03.2010 r. do dnia 24.11.2010 r.,

kwalifikując wskazany czyn jako przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w stosunku do oskarżonego D. L. i jako przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w stosunku do oskarżonego P. P. (1) i za to na mocy art. 280 § 1 k.k. skazał oskarżonego P. P. (1) na karę 3 lat pozbawienia wolności, oskarżonego D. L. na karę 2 lat pozbawienia wolności;

2. w dniu 22.10.2011 r. w Ż. działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim wyłamaniu rolety antywłamaniowej, usiłowali dokonać włamania do punktu LOTTO na szkodę A. S. (2), lecz zamierzonego celu kradzieży nie osiągnęli z uwagi na spłoszenie przez postronną osobę, to jest przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i za to na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. skazał ich na karę po 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

Ponadto Sąd Rejonowy w Żorach uznał P. P. (1) za winnego tego, że:

1. w okresie pomiędzy 1 października a 29 listopada 2011 r. w Ż., działając czynem ciągłym dokonał zaboru w celu przywłaszczenia sprzętu AGD o łącznej wartości 1304,42 zł na szkodę spółki (...) Polska, tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

2. w dniu 29.11.2011 r. w Ż. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia laptopa marki (...) o wartości 1046 zł na szkodę A. M.,

przyjmując, iż oskarżony działał ciągiem przestępstw, w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób i za to na mocy art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazuje go na jedną karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

Ponadto wyrokiem tym D. L. został uznany za winnego tego, że w dniu 29.11.2011 r. w Ż., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, pomógł w zbyciu laptopa marki (...) o wartości 1046 zł pochodzącego z kradzieży na szkodę A. M., wiedząc, że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego, tj. przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. i za to na mocy art. 291 § 1 k.k. został skazany na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy w Żorach połączył oskarżonemu P. P. (1) orzeczone wobec niego kary pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierzył karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 9 grudnia 2011 r. do dnia 5 lipca 2012 r., od dnia 23 sierpnia 2012 r. do dnia 12 lutego 2013 r. przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności. Natomiast kary pozbawienia wolności orzeczone wobec D. L. połączył w karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 29 listopada 2011 r. do dnia

6 sierpnia 2013 r., przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. obydwaj oskarżeni zostali zwolnieni od ponoszenia kosztów postępowania, którymi obciążono Skarb Państwa.

Apelacje od wskazanego wyroku wywiedli obrońcy oskarżonych.

Obrońca D. L. zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze. Zarzucił mu rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przestępstw jakich dokonał, realizacji celów jakie winna spełniać w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania oraz właściwości i warunków osobistych oskarżonego, a także jego zachowania po popełnieniu przestępstw, wynikającą z orzeczenia rażąco surowej kary, co powoduje, iż nie spełni ona swej funkcji w zakresie prewencji szczególnej i nie zaspokoi społecznego odczucia sprawiedliwości. W konsekwencji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe zawieszenie wykonania kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w stosunku do oskarżonego,

ewentualnie

uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Obrońca oskarżonego P. P. (1) zaskarżył wyrok w części co do punktu 1 i 5, zarzucając mu:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, mający postać:

a) nieprawidłowego ustalenia społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu skutkujące przyjęciem jej znacznego stopnia społecznej szkodliwości, podczas gdy w rzeczywistości społeczną szkodliwość przedmiotowego czynu należało ocenić jako umiarkowaną;

b) nieprawidłowego ustalenia, że w sprawie zachodzą podstawy do orzeczenia kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, podczas gdy w niniejszej sprawie dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary i zapobieżenia jego powrotowi do przestępstwa wystarczające jest wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na podstawie art. 69 § 1 k.k.;

2) rażąco niewspółmierność kary wymierzonej za popełniony przez oskarżonego czyn.

Podnosząc tak sformułowane zarzuty, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu za czyn I zaskarżonego wyroku kary w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący lat 5, a tym samym wniósł o wymierzenie oskarżonemu kary łącznej za wszystkie przypisywane czyny w wysokości 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący lat 5

ewentualnie

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Żorach.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

obydwie apelacje okazały się niezasadne. W konsekwencji koniecznym stało się utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy wskazuje, że ocena materiału dowodowego przyjęta przez Sąd Rejonowy w Żorach i poczynione na tej podstawie ustalenia faktyczne w odniesieniu do sprawstwa oskarżonych za poszczególne przypisane im przestępstwa nie budziły wątpliwości oraz nie zostały zakwestionowane przez żadną ze stron postępowania. Z tego powodu Sąd

Okręgowy przyjmuje rozważania Sądu Rejonowego we wskazanym zakresie za własne. Nie widząc potrzeby powielania argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, zasadnym będzie odesłanie do poczynionych tam ustaleń faktycznych i przedstawionej oceny materiału dowodowego.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych w obydwu wywiedzionych apelacjach godzi się wskazać, iż na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę oceny tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby również w potocznym znaczeniu tego słowa „rażąco” niewspółmierną. Wymierzenie surowej kary nie determinuje automatycznie jej niewspółmierności. Taki charakter ma jedynie kara, której w odczuciu społecznym nie da się zaakceptować. W ocenie Sądu Okręgowego takiego charakteru nie mają kary orzeczone zarówno wobec D. L., jak i P. P. (1) przez Sąd Rejonowy w Żorach.

I. Apelacja obrońcy oskarżonego D. L..

W ocenie Sądu Okręgowego kary jednostkowe orzeczone wobec oskarżonego, jak i wymierzona następnie kara łączna nie charakteryzują się rażąco surowością, a tylko taka uzasadniałaby dokonanie modyfikacji sankcji karnej. Kary jednostkowe zostały orzeczone w granicach dolnego ustawowego zagrożenia przewidzianego dla poszczególnych typów przestępstw, co przeczy ich niewspółmierności. Zgodnie z art. 86 § 1 k.k. Sąd Rejonowy uprawniony był następnie do wymierzenia kary łącznej pozbawienia wolności w granicach od

2 lat do 4 lat i 4 miesięcy. Zastosował jednak zasadę pełnej absorpcji, skutkującą orzeczeniem wobec oskarżonego kary łącznej w najniższym dopuszczalnym wymiarze.

Z treści wywiedzionej apelacji wynika, że obrońca nie kwestionuje wymiaru kar jednostkowych, jak również kary łącznej orzeczonej w ich miejsce. Podważono bowiem jedynie niezastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej na okres próby.

Zgodnie z art. 69 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym w czasie wyrokowania) sąd może warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat, kary ograniczenia wolności lub grzywny orzeczonej jako kara samoistna, jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu Rejonowego w zakresie braku pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec D. L.. Za przyjęciem negatywnej prognozy kryminologicznej przemawia szereg okoliczności. Nie można tracić z pola widzenia, że przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie było kilka czynów zabronionych, co musiało rzutować na ocenę postawy D. L.. Co więcej, wszystkie przestępstwa przypisane zaskarżonym wyrokiem stanowią umyślne występki, popełnione z zamiarem bezpośrednim, charakteryzujące się znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Sąd Rejonowy słusznie ustalił, że oskarżony jest osobą zdemoralizowaną. Świadome naruszanie porządku prawnego i to w krótkich odstępach czasu nie pozwala na jego pobłażliwe traktowanie. Konstatacja ta znajduje ponadto uzasadnienie w fakcie, iż oskarżony nie zmienił swojego lekceważącego stosunku wobec prawa i zasad współżycia społecznego, mimo groźby zastosowania wobec niego konsekwencji prawnych istniejącej w chwili popełnienia występku stanowiących przedmiot rozpoznania w niniejszym procesie. W większości zostały one bowiem popełnione w trakcie postępowania toczącego się przeciwko oskarżonemu o inny czyn – kradzież z włamaniem. Z tych powodów wobec D. L. nie zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna.

Powyższe okoliczności jednoznacznie wskazują na potrzebę długotrwałego oddziaływania na osobę oskarżonego w warunkach izolacji. W ocenie Sądu Okręgowego pozostawanie przez D. L. na wolności nie spełni swojej funkcji resocjalizacyjnej. Aktualna sytuacja rodzinna oskarżonego nie determinuje przy tym konieczności jego łagodnego traktowania, jak wywodzi obrońca w apelacji. Należy mieć bowiem na uwadze wszystkie dyrektywy sądowego wymiaru kary, o których mowa w art. 53 k.k. Ocena społecznej szkodliwości popełnionych czynów, stopnia winy, a także postawy oskarżonego, która została scharakteryzowana powyżej, nie dając podstaw do przyjęcia, iż wychowawcze oddziaływanie kary odniesie skutek w przypadku zastosowania kary o charakterze nieizolacyjnym.

Zupełnie niezasadnie skarżący powołuje się na fakt jakoby zachowanie pokrzywdzonych czynem z art. 280 § 1 k.k. miało wpływać na prawno karną ocenę zachowania oskarżonego poprzez złagodzenie odpowiedzialności karnej.

Jeśli chodzi o powołanie się przez Sąd Rejonowy na nagminność popełnienia na terenie Ż. przestępstw, których dopuścił się oskarżony, to przywołać należy pogląd zawarty w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 lutego 2014 roku, sygn. II AKa 9/14, zgodnie z którym nagminność określonego rodzaju czynów pozostaje tak długo kwestią abstrakcyjną, jak długo nie zostanie udowodniona. Sąd winien więc wykazać dlaczego i co przemawiało za tym, że na terenie jurysdykcji sądu orzekającego w danej sprawie określone przestępstwa są nagminne. Ile tego rodzaju spraw zawisło przed tym konkretnym, rzeczowo właściwym do rozpoznania danej sprawy sądem, a ile tego rodzaju spraw rozpoznawanych jest na terenie właściwości innych sądów. Jak owa liczba spraw ma się do liczby ludności zamieszkującej teren właściwości danego sądu. Dopiero wtedy, jeżeli okaże się, że ilość tego rodzaju spraw odbiega od "normalności" można powołać się na nagminność jako okoliczność obciążającą i to pod warunkiem, iż wykaże się, że świadomość tej okoliczności była znana oskarżonemu i była jednym z czynników, które motywowały jego działanie. Nadto wskazać należy, iż okoliczność taka jak nagminność popełnionych przestępstw, nie została wymieniona w art. 115 § 2 k.k. (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30 listopada 2006 r., sygn. akt II AKa 289/06). Słusznie zatem podnosi obrońca, że w realiach niniejszej sprawy ogólnikowe powołanie się przez Sąd meriti na nagminność przestępstw w obszarze właściwości sądu rozpoznającego sprawę jako na okoliczność obciążającą było niezasadne. Uchybienie to nie wpływa jednak na całościową ocenę postawy oskarżonego, albowiem przywołane uprzednio względy są wystarczające dla uznania go za sprawcę niepoprawnego. W rozpoznawanej sprawie zarówno względy prewencji indywidualnej jak i ogólnej przemawiały za orzeczeniem kar jednostkowych i kary łącznej w wymiarze ustalonym w zaskarżonym wyroku oraz bez stosowania środka probacyjnego, o którym mowa w art. 69 § 1 k.k. Bowiern obok wychowawczego oddziaływania na oskarżonego, kara winna również kształtować w społeczeństwie pożądane postawy oraz utwierdzać przekonanie o nieuchronności stosowania sprawiedliwej reakcji karnej w związku z wyrządzonym bezprawiem.

Obrońca oskarżonego powołuje się w apelacji na młody wiek oskarżonego, słusznie jednakże zauważając, iż D. L. nie jest sprawcą młodocianym (czynów dopuścił się mając ukończone 21 lat). Niezależnie od tego faktu wskazać należy, iż zgodnie z utrwalonym już w tej mierze orzecznictwem w przypadku młodych sprawców czynów zabronionych nie chodzi o to, by wymierzać kary bezmiernie łagodne czy symboliczne, jedynie o to, by wymiar kary uwzględniał przede wszystkim jako swój cel powstrzymanie procesów demoralizacji i próbę wdrożenia sprawcy do życia w społeczeństwie. Wprawdzie karanie stosunkowo młodych sprawców wskazuje na preferencję postulatów prewencji specjalnej, nie eliminuje to jednak wymagania wymierzenia takiej kary, która odpowiadałaby stopniowi winy sprawcy i stopniowi społecznej szkodliwości czynów mu przypisanych i zdolna byłaby osiągnąć cele w zakresie prewencji indywidualnej, jak i generalnej, rozumianej, jako kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Względ zaś na wychowawczą rolę kary nie oznacza bynajmniej łagodnego traktowania takich sprawców, może niekiedy wskazywać na potrzebę dłuższego procesu ich resocjalizacji (w tym orzekanie kar bez stosowania warunkowego zawieszenia ich wykonania), a tym samym orzeczenia surowszej kary pozbawienia wolności dla umożliwienia realizacji tego celu (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 14 maja 2014 roku, sygn. II AKa 112/14).

Zarówno Sąd Rejonowy jak i obrońca w apelacji przywołali wcześniejszą karalność oskarżonego (obrońca zaznaczył, iż uprzednia karalność winna ustąpić przywołanym w apelacji okolicznościami łagodzącymi). Zauważyć tymczasem należy, iż skazanie, o jakim mowa w danych o karalności znajdujących się na k-87-88 akt uległo zatarciu z mocy prawa z uwagi na upływ okresu próby i dalszych 6 miesięcy. Z kolei z aktualnych danych o karalności (k-1274-1275) wynika, iż D. L. był już karany za czyn z art. 279 § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 12 marca 2012 roku w sprawie o sygn. II K 751/11. Niezależnie od powyższego, w ocenie Sądu Odwoławczego, kary wymierzonej oskarżonemu nie sposób uznać za rażąco surową. Mając na względzie powyższe rozważania kara wymierzona oskarżonemu stanowi sprawiedliwą reakcję, w szczególności zaś nie jest rażąco surowa. Z uwagi na negatywną prognozę kryminologiczną brak było przesłanek do stosowania środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej.

II. Apelacja obrońcy oskarżonego P. P. (1).

Zarzuty podniesione w apelacji złożonej przez obrońcę P. P. (1) nie zasługiwały na uwzględnienie.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazano okoliczności, które Sąd Rejonowy miał na względzie i ustalono jakie miały one znaczenie przy wymiarze kar jednostkowych za poszczególne przestępstwa przypisane oskarżonemu. Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu Rejonowego w tym zakresie.

Sąd Rejonowy w prawidłowy sposób ustalił stopień społecznej szkodliwości przestępstwa rozboju popełnionego przez oskarżonego, który rzutował na wymiar orzeczonej wobec niego kary jednostkowej, a następnie kary łącznej. Należy mieć bowiem na uwadze, że prawo własności nie stanowi jedynego przedmiotu ochrony przewidzianego w art. 280 § 1 k.k. Zachowanie oskarżonego godziło również w dobra prawne, jakimi jest zdrowie pokrzywdzonych. Pamiętać trzeba, że oskarżony nie poprzestał na naruszeniu nietykalności cielesnej pokrzywdzonych a zadawał uderzenia pięścią w twarz. Ujemnie na ocenę społecznej szkodliwości czynu opisanego w punkcie 1 sentencji wyroku wpłynęły okoliczności jego popełnienia. Oskarżony wszedł do mieszkania pokrzywdzonych w porze nocnej, kiedy spali. Po obudzeniu A. S. (1) niezwłocznie uderzył go kilkukrotnie pięścią w twarz. Następnie uderzył w twarz P. S., gdy ten zaprotestował przeciwko zaborowi komputera przez oskarżonego. Sąd Okręgowy wskazuje również, że P. P. (1) współdziałał w popełnieniu przedmiotowego przestępstwa z D. L., co w znaczący sposób zwiększało ich przewagę fizyczną, uniemożliwiając tym samym podjęcie skutecznej obrony przez pokrzywdzonych, którzy zostali zaskoczeni zachowaniem oskarżonych. Na uwagę zasługuje również fakt, iż P. P. (1) pełnił dominującą rolę w popełnieniu wskazanego przestępstwa, albowiem to on zadawał uderzenia pokrzywdzonym. Usprawiedliwiać zachowania oskarżonego w żadnej mierze nie może okoliczność, iż jeden z pokrzywdzonych miał u oskarżonego dług. Niedopuszczalnym i zasługującym na potępienie jest dokonywanie samosądów.

Należy mieć na względzie, że przestępstwo rozboju zagrożone jest karą pozbawienia wolności w wymiarze od 2 do 12 lat. Biorąc pod uwagę stopień winy i społecznej szkodliwości zachowania oskarżonego, a także jego właściwości osobiste, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa oraz po jego popełnieniu nie sposób uznać, iż kara wymierzona mu za przestępstwo rozboju jest niewspółmierna, albowiem została wymierzona nieznacznie powyżej górnej granicy ustawowego zagrożenia. Trzeba pamiętać, że P. P. (1) jest osobą, która dotychczas często wchodziła w konflikt z prawem, a rozboju na A. S. (1) i P. S. dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa. Jak wskazał Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, przy wymiarze kary zostały wzięte również okoliczności łagodzące w postaci częściowego przyznania się do winy oraz pozytywne wyniki wywiadu środowiskowego przeprowadzonego przez kuratora. Czynniki te nie mogły jednak determinować wymierzenia oskarżonemu kar niższych od wymierzonych przez Sąd Rejonowy. Przyjąć zatem należy, że zarówno kara 3 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. jak i kary wymierzone za pozostałe czyny przypisane oskarżonemu są wyważone i stanowią sprawiedliwą reakcję karną na bezprawie wyrządzone przez oskarżonego.

Konsekwencją powyższego była niemożność warunkowego zawieszenia wykonania kary orzeczonej wobec P. P. (1). Zgodnie bowiem z art. 69 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r.) stosowanie wskazanego środka probacyjnego możliwe było wyłącznie w przypadku kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat. Abstrahując od powyższego podkreślenia wymaga, iż wobec oskarżonego nie sposób postawić pozytywnej prognozy kryminologicznej. Stosowane uprzednio kary, w tym o charakterze izolacyjnym nie powstrzymały go od popełnienia kolejnych przestępstw. Przyjąć zatem należy, że jedynie w warunkach długotrwałego oddziaływania resocjalizacyjnego podjętego w ramach osadzenia w zakładzie karnym możliwym będzie wdrożenie oskarżonego do przestrzegania obowiązującego porządku prawnego.

Na akceptację nie zasługują przy tym twierdzenia skarżącego, który starał się wykazać, iż orzeczona bezwzględna kara pozbawienia wolności będzie miała negatywny wpływ na życie osobiste, rodzinne i zawodowe oskarżonego. Wyjaśnienia wymaga, że orzeczenie kary izolacyjnej nieodzownie wiąże się pewnymi dolegliwościami dla sprawcy przestępstwa i jego rodziny. Okoliczność ta nie może jednak determinować łagodnego traktowania oskarżonego, w szczególności jeśli jest on osobą dotychczas wielokrotnie karaną. Argumenty wskazane przez obrońcę mogą

uzasadniać ewentualne odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności, a nie jej orzeczenie w niskim wymiarze i w dodatku z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, w sytuacji, gdy brak jest pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Ze wskazanych wyżej powodów nie można również uznać kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności za rażąco surową. Sąd Rejonowy uprawniony był do orzeczenia tej kary w wymiarze od 3 lat do 5 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Stosując zasadę całkowitej absorpcji orzekł karę łączną w dolnym jej wymiarze. W związku z tym można wręcz stwierdzić, że kara ta jest łagodna.

Mając na względzie powyższe wywody koniecznym było utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Z uwagi na świadczenie przez adw. C. B. i adw. R. W. obrony z urzędu koniecznym było zasądzenie na rzecz każdego z nich od Skarbu Państwa kwoty po 420 zł, powiększonej o stawkę podatku od towaru i usług w wysokości 96,60 zł (§ 14 ust. 2 pkt 4 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu).

Z uwagi na złą sytuację finansową oskarżonego P. P. (1) i oskarżonego D. L. oraz perspektywę osadzenia w zakładzie karnym, Sąd Okręgowy uznał, że zasadnym będzie zwolnienie oskarżonych od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego i obciążenie nimi Skarbu Państwa.